

Π. — Τέτοιο κλεφτοβασίλειο νά πάη νά χαθή...
 έμαθες πώς έτάκωσα και κήσομαι σπυριωνάτος;
 τού 'παρα τόν κωνδύλ του, τού 'παρα τού σπαθί,
 'παρα και τού κασέτου του τού χρυσοκορονάτου,
 και 'στ'ήν επιθεώρησι τόν έστειλα γυμνό...

Φ. — Κι' αυτό σου τού κατορθώμα θυμάμαι κι' έξυμνώ,
 κι' άν έρωτηξ, Πανόπουλε, και γι' τόν Ντεληγιάννη,
 θά τραβήξη 'στ'ήν Κηρισσιά,
 κι' εκεί μονάχος 'στη δροσιά

λένε πώς νέο πρόγραμμα πολιτικό θά κάνει.

Π. — Όρέ γράφ' τού κέρι του, γράφ' και 'στά γερμάματα.

Φ. — Κι' απ' άλλους νέα θά γραφούν πολιτικά προγράμματα.

Θά φανε ροδοζάχαρι, θά πιούνε και γλυκάνισο,
 και μέ κομφή κομποστασιά
 θά πάρουν μπάλα τά νησιά,
 Σύρα, Παζούς, Έπτανησο,

τή Ρούμελη και τόν Μωριά κι' όλη τή Θεσσαλία
 νά κάνουν όμιλία

γι' τ'ής μουλούκας τήν φειδώ,
 κι' ίσως περάσουν κι' απ' έδώ

νά 'δούνε τά σιλάγια μας, νά 'δούν τά φυσικήγια,
 και μιάς ζητήσουν συνδρομή γι' τά Βουλευτικία.

Π. — Η μάννα των τί 'κούνγες;

Φ. — Ξέρα κι' έγώ, ρέ μίτρο.

Πιάσε με τώρα, λήσταρχε, τόν λήφτικο νά σώω.

Μά τί σωτήρες!.. άφερή!.. φαλάκρες γι' φανάρια...

τόν νόμο παραιτήσανε και π'ανε γι' τού πουργάρι.

Ληστής άπάνω 'στά βουνά... τί πάτριον κι' αυτό!..

νά βλέπηξ τού Ρωμαιοί 'στ'ή δόξα σου σκυρτό.

Ληστής άπάνω 'στά βουνά... γι' σου, βρέ Μουζολίνε...

καλλίτερον επάγγελμα νομίζω πώς δέν είναι.

Ψάνασαι μέσ 'στ'ων πόλεων τού φλογερό καμίνι,
 π'ες νά γυρέλης δανεϊκά, κανέναν δέν σου δίνει,

Κάθε τσιρούτης Σάλλικα τή ράχη του σου στρέφει

και σου ζητούν ένεύρα και κτηνάτα και πράγματα...

είσαι τεμπέλης;... άφωρ'άν κανέναν δέν σε τρέφει...

δουλεύεις σ'άν άνδράποδο;... σου τρέφ' τά μεροκάματα.

Δέν έκτιμούν τού κόπου σου τόν άρθρονον ιδρώτα,

τό κάτω κάτω τ'ής γραφής σου κλέβουν και τήν κότα.

Π'ες νά 'μιλήσης μέ καλό;... σου κλέβουν και τήν άλλη...

π'ες νά 'μιλήσης μέ κακό;... σου σπ'ανε τού κεφάλι.

Ν'σαι κακός σ'έχθροσονται, ν'σαι καλός χειρότερα,

ώς πού κανέναν πεινώ

νά 'βγεις άντάρτης 'στό βουνό,

και 'πίσω σου νά τρέγουνε στρατεύματα και κότερα.

Κέρνα, καμμένη παππαδιά,

κέρνα τάσιικα παιδιά,

και βάλτε μέσα 'στά κλωδιά

τήν σούτρα μας και τού σφακτό, νά πιούμε και νά φάμε,

και νά περιφρονήσωμε τόν κόσμο τόν ίναμάε.

'Αχ! πούν' έκείνος ό κιαρής τού Κίτσιου, τού Νταβέλη;...

σε 'κλέβανε, τούς έκλεβε, μέ 'χόρταινε καρβέλι.

'Αχ! πού τά χρόνια τά χρυσά τ'ής γέννας; τ'ής μαχίμου,

πού τούς 'Εγγλέζους 'σφάξαμε 'στ'ό Δήλεσι;... ψυχή μου!

Και τώρα πώς 'μνήσκουμε; πώς καταντήσανε! έτσι,

νά τρέμας μη κι' ό φούρναρης σου φάη τού γαιουέτσι;

Παιδιά μ', σ'άν θέλτε λεβεντιά και κλέρταις νά γενήτε

κάθε ληστοσυγγόδιο μαζί μου προσκυνείτε.

Σ'άν θέλτε, μωρές παιδιά, τώρα τού καλοκαιρι

χωρίς παράδες έξοχη και θυμαριών άγέρι,
 πάρτε δίπλα τούς γαρνιέρες κι' έλάτε 'τό λημέρι,
 μαζί μας νά ξεγυάτε κακομοιριάς και λύπαις,
 νά μή σας κόβουν δαγκωνιάς κορφοί, φύλλοι, σκνίπες,
 μήτε καντάδες Ξαφνικής νά σας ζυγν'ξ φωνή,
 μήτε κουνούτρη τρομερά
 μέσα 'στ' αυτός σας λιγερά
 νά ψάλουν τήν τετράρανη και τήν Βυζαντινή.

Τό κράτος χαιρέτησε μέ τούς Καγκελιάρους,
 μέ δούλους δούλων κολακας και Σφυρογκολιάρους,
 πού κάθε τούσο, βρέ παιδιό, νά π'ες εις τήν Εύρώπη;
 και στρώστε τήν κόπα σας 'ψηλά 'στά κορροβούνια,
 νά 'δ'ητε γάρφαρα νερά, χειμάρους κροσταλλίνους,
 νά τρώτε δίχως βούδουλα, χωρίς ραγιέδων τρώμα,
 και 'στ'ό παλαιοσαροχι σας νά γράφατε κι' έκείνους,
 πού ζούνε μέ τού Σύνταγμα και κλέβουν μέ τόν νόμο.

Θέλεις νά μή σε ρέβουνε τού βάσανα κι' ό κόποι
 και δίχως κούλους κι' έξοδα νά π'ες εις τήν Εύρώπη;
 γίνε ληστοσυγγόδιος μαζί μέ τόν Πανόπουλο
 νά πιάσες κάποιον λιγερό τ'ής μόδας άρχοντοπούλου.

Τότε μέ λύτρα πάγρυσσα φορτώνεις τού κεμέρι σου,
 και 'στ'ας 'Αρχάς ρωανέεις π'ιτς
 και 'στ'ά λουτρά τού Βιακριτί
 περν'ες τού καλοκαιρι σου.

Κι' από τσολιξ φυγόδικος γυρίζεις Εύρωπαίος

μέ σιχ ίπποτου τζόκει και τ'έντελικαν ίππους,

και βγαίνεις 'στ'όν περίπατο

γεμάτος μπάριμα-ντόρο,

και κτίζεις σπ'ήτι τρίπατο

'στ'ήν πρώτη Λεωφόρο.

Και τώρα πού 'χορ'ήσατε μ' έμένα τόν ζευζέκα,
 π'ριν έλθουν τάσποπάματα κι' άνοιξωμε τσουρέκι,
 'στ'ό μοναστηρι τ'ής Τρυπηξ νά πάμε νά τρωπώσωμε
 κι' εκεί τ'ων αγκυλωτών μας τού λύτρα νά τασπώσωμε.

Κι' έγώ κατάκαθα ό θνητό
 τόν προσφιλή Συναϊνό.

Τάφο, Πατριόξ, σίμισε παιδιού σου πολυρίλου,
 πού τήν ψυχή του σουβερνε τού κρυμ και τάγέρι,
 τάφο, πού μέξ 'στ'ήν Αίγυπτο μέ φοινίκας τού Νείλου
 ξενητεμμένον σου παιδιών τόν στεφανώνει χέρι,
 και δάκρυ τ'ής άγάπης των ώσ'άν τρωσξές διαμνι
 τού παιδικό χαμόγελο ραντίζει τού Κωνσταντή.

Πηγαίνε κόσμος 'πίσω του μέ λυπημένο βήμα,
 κι' όλοι μεγάλοι και μικροί
 γι' τήν άγάπη τήν νεκρή
 τάφο 'στ'ό χώμα σκάβουνε και 'στ'ήν καρδιά των μνήμα.

Λοιπόν άντίκρι τ'ής Βουλής τού πρώην Φρουραρχεϊον
 εξαγκαντίθη κι' έκαμαν λαμπρύν Σενοδοχείον,
 ατόν 'Αγιον Γεωργιον με κλέρακι οδόντα
 και μέ κούζινα διαλεκτή κι' άλλα πολλά προσόντα.
 Βοτάξ ό πασιγνώστος τού κυβερν'ξ κι' όριξεί,
 πού και τού γούστο κληνός βερέμη τού γιωριξεί.